

Potter, kiu ne havas gepatrojn, plue estas la paro Tordeli, kiu ne havas monon – vi devas esti kun la teamo, Longejo, vi ne havas cerbon.”

Nevil fariĝis helruĝa, sed turniĝis sur la benko kaj frontis Malfid.

“Mi valoras dekoble pli ol vi, Malfid,” li balbutis.

Malfid, Krab, kaj Klus hurlis pro rido, sed Ron, ankoraŭ ne kuraĝante eltiri siajn okulojn de la ludo, diris, “Bone dirite, Nevil.”

“Longejo, se cerbo egalus oron, vi estus eĉ pli malriĉa ol Tordeli, kaj tio estas grava afero.”

La nervoj de Ron jam streĉiĝis preskaŭ ĝis rompiĝo pro zorgo pri Hari.

“Mi avertas vin, Malfid – se vi pluan vorton –”.

“Ron!” diris Hermiona subite, “Hari –!”

“Kio! Kie!”

Hari estis subite komencinta spektaklan plonĝon, kio okazigis anhelojn kaj huraojn de la homamaso. Hermiona stariĝis, kun sia fingroj krucitaj en sia buŝo, dum Hari impetis kontraŭ la tero kiel kuglo.

“Jen bonŝanco por vi, Tordeli, Potter evidente ekvidis moneron sur la teron!” diris Malfid.

Ron reagis. Antaŭ ol Malfid komprenis kio okazas, Ron estis sur li, kaj lukte faligis lin. Nevil hezitis, tiam eksaltis super sian benkon por helpi.

“Iru, Hari!” Hermiona kriis, saltante sur sian benkon por rigardi dum Hari rapidis rekte kontraŭ Snejp – ŝi eĉ ne rimarkis la ruladon de Malfid kaj Ron sub sia benko, aŭ la bruadon kaj hurladon kiuj venis el la ŝtormo de pugnoj kiu estis Nevil, Krab, kaj Klus.

Supre en la aero Snejp turniĝis sur sia balailo ĝustatempe por vidi iun skarлатаjn streki preter lin, maltrafante lin je centimetroj – la sekvantan sekundon Hari tiris sin el la plonĝo, etendante sian brakon triumfe, tenante la orekon enmane.

De la benkaroj ekis erupto de huraoj; tio devis esti rekordo, neniuj povis memori kiam la oreko kaptiĝis tiel frue.

“Ron! Ron! Kie vi estas? La matĉo finiĝis! Hari venkis! Ni venkis! Oragrifo rangas unue!” ŝriis Hermiona, dancante supre-malsupre sur sia benko kaj ĉirkaŭbrakante Parvati Patil en la apuda vico.

Hari saltis de sia balailo antaŭ ol li tute alteriĝis. Li apenaŭ kredis tion. Li sukcesis – la matĉo estis finita; ĝi estis daŭrinta je apenaŭ kvin minutoj. Dum la Oragrifaj fluis sur la terenon, li vidis Snejp alteriĝi proksime, kun pala vizaĝo kaj premataj lipoj – tiam Hari sentis tuŝon sur sia ŝultro, kaj rigardis supren en la ridantan vizaĝon de Zomburdo.

“Bone farita,” diris Zomburdo kviete, tiel ke nur Hari povis aŭdi tion. “Plaĉas al mi, ke vi ne primeditas tiun spegulon...ke vi okupas vin... elstare”